

Intervju med Christer Andersson, intervjuperson nr 8

Projekt: Göteborg berättar

Bandningens längd: 00:53:09

Datum: 2018-04-18

Intervjuare: Rolf Sossna

Plats: Ett kontorsrum på Volvo TC i Torslanda

Tid: 8.00 – 9.00

Intervju med Christer Andersson

Bandningen börjar

Intervjuare [00:00:00]: Tomas sa. Säg nåt.

Talare 1 [00:00:04]: Ja, här sitter jag

Intervjuare [00:00:04]: Bra. Bra.

Talare 1 [00:00:05]: Så får du väl pusha på om det blir tyst. Jag, det är nog första gången i mitt liv jag blir intervjuad såhär.

Intervjuare [00:00:10]: Ja, vad spännande.

Talare 1 [00:00:11]: Ja. Det tycker du det. [skratt]

Intervjuare [00:00:14]: Vi börjar lite med formella saker. Vad heter du?

Talare 1 [00:00:18]: Christer Andersson.

Intervjuare [00:00:18]: Och hur gammal är du?

Talare 1 [00:00:20]: Jag är, blir 58 nu.

Intervjuare [00:00:23]: Och.

Talare 1 [00:00:24]: Blir 59 nu, är född 59, då blir man ju 59.

Intervjuare [00:00:28]: Och var är du född?

Talare 1 [00:00:29]: I Säffle, Värmland.

Intervjuare [00:00:32]: Och var bor du nu?

Talare 1 [00:00:34]: Jag bor i Göteborg, Kungsgatan. Mitt i stan.

Intervjuare [00:00:37]: Och var arbetar du, vad är din sysselsättning?

Talare 1 [00:00:40]: Jag jobbar på Volvo personvagnar, slutmonteringen.

Intervjuare [00:00:44]: Tack. [harkling] Kan du säga nånting om var vi sitter nu?

Talare 1 [00:00:49]: Ja, nu sitter vi ju på ett kontor här på TC, på fabriken och ledningen sitter väl här uppe. Så här är vi inte så ofta. Ska jag väl erkänna, men.

Intervjuare [00:01:01]: Och här genom fönstret ser man stora tak.

Talare 1 [00:01:04]: Ja, det är ju taken på monteringsfabriken. Och där borta är ju måleriet. Och parkeringar och, ja.

Intervjuare [00:01:12]: Så det är där du arbetar?

Talare 1 [00:01:14]: Ja, jag arbetar i monteringen här rakt under oss, kan man säga. Där vi sitter.

Intervjuare [00:01:18]: Det är väldigt stort.

Talare 1 [00:01:19]: Det är stort, är det.

Intervjuare [00:01:21]: Och Volvo är... överhuvudtaget?

Talare 1 [00:01:22]: Ja, det finns ju uppe på PV här, och där jobbar det väl lika mycket folk som det jobbar här med utveckling och grejer, så det.

Intervjuare [00:01:29]: Hur hamnade du här?

Talare 1 [00:01:32]: Ja, jag bodde ju då uppe i Säffle, och jag hade jobb. Jag jobbade vid Vägverket hette det på den tiden. Eh, heter Svevia nu idag, va?

Intervjuare [00:01:41]: Ja.

Talare 1 [00:01:42]: Jag jobbade på vägverket, men inte fast jobb, utan jag kanske jobbade tre månader, var arbetslös två veckor, jobbade ett halvår, var arbetslös i en vecka. Det blev förlängt. Och det var, det var jättebra jobbet. Stormtrivdes. Men det var lite sådär man kunde inte planera direkt, att man skulle ut och tågluffa kanske, att man inte visste jobbar jag eller jobbar jag inte. Så det. Och dom låg ju på arbetsförmedlingen med då att försöka fixa nåt och till slut så sa jag att, det var väl inte ett nödläge, men jag har sökt jobb på Volvo i Linköping, Volvo flygmotor, sa jag.

Intervjuare [00:02:14]: Ja.

Talare 1 [00:02:14]: Jag tänkte då blir det nog lugnt, så kan jag fortsätta med tillvaron. Men min, vad ska man säga, handledare på arbetsförmedlingen, hon nappade verkligen på detta och har du hört nåt från Linköping, och ska jag ringa, ska jag hjälpa dig? Jag kan ringa och

pusha. Och jag tänkte det här går inte, jag får ju liksom. Då sökte jag jobb här nere. För jag tänkte Göteborg, det var nära till Värmland, om man säger.

Intervjuare [00:02:35]: Jaha.

Talare 1 [00:02:36]: Och man var här ibland, och lagom stort. Så jag och en kompis åkte hit ner och sökte jobb.

Intervjuare [00:02:42]: Ja.

Talare 1 [00:02:44]: Och vi hade ju inte med oss betyg eller nånting, utan vi åkte ju som mest för att vi har vart där. Och jag fick väl nästan svar dagen efter att tyvärr kan vi inte bereda dig jobb här. Och jag blev inte sådär direkt jätteolycklig över det, utan jag trivdes ju bra hemma. Och så gick det ytterligare nån dag eller två, så kom det ytterligare ett brev att när kan du börja ungefär. [skratt]

Intervjuare [00:03:04]: Oj. [skratt]

Talare 1 [00:03:05]: Så jag vet inte om det första gick ut per automatik.

Intervjuare [00:03:08]: Jaha.

Talare 1 [00:03:09]: Så jag åkte ner här och började, det var väl oktober nån gång 81. Och tänkte att jag kör fram till semestern i alla fall. Sex-sju månader.

Intervjuare [00:03:20]: Ja.

Talare 1 [00:03:20]: Det blir lagom. För det var, ja, grejen var ju att då när jag flyttade, dels fick man nåt flyttbidrag från arbets, AMS, och man fick nånting, dom betalade min hyra under uppsägningstiden på lägenheten. Så för att inte bli återbetalningsskyldig så då var det väl ett visst antal månader man skulle jobba. Men semestern vet jag, det var då, då klarade vi det med nån månads marginal. Men sen på semestern så planerade jag en tågluff med mina kompisar. Tänkte jag om jag kör någon månad efter semestern med för att få ihop lite pengar. [skratt] Och sen hux flux var det nästa semester, och du vet.

Intervjuare [00:04:00]: Så det rullade på.

Talare 1 [00:04:01]: Ja, du vet, en, träffa kompis, man bygger ett socialt nät här nere, träffar kompisar och många, alltså Värmland var då, det var ju väldigt hög arbetslös, många av mina kompisar där dom flyttade, det var Göteborg eller Stockholm dom flesta.

Intervjuare [00:04:15]: Jaha.

Talare 1 [00:04:16]: Den var liksom en liten vattendelare där. Så jag har för mig jag räknade en gång, Säfte är inte stort, jag tror jag fick ihop en 20–25 personer som jobbar just på Volvo. Så det var ju.

Intervjuare [00:04:27]: Så du har en massa kompisar därifrån?

Talare 1 [00:04:28]: Ja, det också. Och i den svalen jag bodde när jag flyttade hit där bodde, var vi tre stycken från Säfte.

Intervjuare [00:04:35]: Ja.

Talare 1 [00:04:37]: Så.

Intervjuare [00:04:37]: Som du kände tidigare då?

Talare 1 [00:04:38]: Ja, ja. Så det var inte liksom, man flyttade till en storstad men man tog ju med sig mycket av.

Intervjuare [00:04:43]: Just det.

[skratt]

Talare 1 [00:04:45]: Bekantskapskretsen, så det blev rätt mjuk start, om en säger. Man satt inte ensam och grubblade på kammaren, vad ska jag göra idag?

Intervjuare [00:04:53]: Var var det nånstans? Var bodde du då?

Talare 1 [00:04:55]: Bergsjön.

Intervjuare [00:04:56]: I Bergsjön.

Talare 1 [00:04:56]: Och du vet, när en flyttade hit, Volvo hade någon slags bostadsförmedling.

Intervjuare [00:05:02]: Jaha.

Talare 1 [00:05:03]: Så dom frågar liksom vart, vart kan du tänka dig att bo? Jag kände ju inte till Göteborg så Hisingen sa jag.

Intervjuare [00:05:10]: Ja.

Talare 1 [00:05:10]: Det var, jag glömmer aldrig hon som satt med mig, det kan du glömma, sa hon. [skratt] Jaha, då blev jag som vart ska jag bo då? Ja, Angered sa hon. Angered centrum, där var rätt nybyggt.

Intervjuare [00:05:22]: Ja, just det.

Talare 1 [00:05:23]: Där skulle du, kan, där kan jag fixa. Jag tänkte, det lät väl bra. Nånstans ska jag ju bo. Jag ska ju ändå bara vara här ett halvår. Och så fick jag med mig planritningar och sånt hem, liksom det var jädrikt fint där. Lägenheten, vet du, en uteplats och jag tänkte det här ser ju jävla toppen ut det här liksom. Åkte hem och sa väl ja till det och tog kontakt

igen. Nej, Angered, det går inte liksom. Nähä? Var fan ska jag bo nu då? Bergsjön, sa hon. Jag visste ju inte ens vart. Jag hade väl hört talas om det men liksom man har ingen, 20–21-åring, vad vet jag om Göteborg? Så jag och kompisen då som hade sökt samtidigt åkte ner, vi [?? 00:06:01] två äldre damer på centralen som ägde det här huset då vid Meteorgatan va i Bergsjön.

Intervjuare [00:06:09]: Jaha, det var inte kommunen som ägde det?

Talare 1 [00:06:10]: Nä, det var dom två damer som hade det.

Intervjuare [00:06:13]: Jaha.

Talare 1 [00:06:13]: Systrar tror jag dom var. Och dom hämtade oss på centralen när vi stod där helt fan liksom. Och så körde dom leden ut mot Partille. Och du vet kompisen säger, fan, ska vi inte bo i Göteborg liksom, vart fan ska vi, du vet. Men då kör dom av i Partille. Och så visar det sig var vi skulle bo då. Vi valde, det var två lägenheter, vi drog lott vilken som. Dom var ju i princip lika, ettor var dom, första och andra våningen. Så då flyttade vi dit. Och sen flyttade en kille till från Säffle. Vi bodde på första, andra och tredje våningen bodde det Säffle-folk. Så vi samåkte till jobb och allt det här. Men vi trivdes ju bra där och sen flyttade min dåvarande flickvän ner så.

Intervjuare [00:06:57]: Från Säffle?

Talare 1 [00:06:57]: Ja. Hon började på Scan.

Intervjuare [00:06:58]: Jaha.

Talare 1 [00:07:00]: Så det där. Men man känner ju inte till så mycket liksom. Och det var, alltså, inget ont om Bergsjön, det var jättefint där.

Intervjuare [00:07:08]: Hur länge bodde du där?

Talare 1 [00:07:11]: Kanske tre år eller nåt. Jag vet inte. Sen flyttade en annan kompis, ja, jag flyttade lägenhet i samma hus till en större. Och sen blev det slut då mellan mig och flickvännen, hon flyttade hem. Och sen flyttade en kompis som skulle studera ner till Göteborg. Han bodde inne hos mig och han tyckte fan, Bergsjön, det är ju för långt till stan liksom. Så då flyttade, han och jag vi tänkte, ja, vi tar tag i det här, då hamnade vi, då hamnade vi på Hisingen i Biskopsgården nånstans. Och sen flyttade ju han hem när det var klart och jag träffade min nuvarande sambo. Sen har man kryssat.

Intervjuare [00:07:52]: Du har flyttat runt?

Talare 1 [00:07:53]: Wieselgrensplatsen och sen blev det Majorna och nu Kungsgatan. Så det har gått verkligen.

Intervjuare [00:08:00]: Sakta cirklat inåt. [skratt]

Talare 1 [00:08:02]: Ja, och sen, jag vet min flickvän som är från Göteborg, hon hade sådär liksom att hon kunde inte tänka sig att bo, hon är uppväxt i Frölunda, hon kunde inte tänka sig att bo till exempel i Olskroken, det var fel håll. Men som inflyttad fanns det inget rätt, jag hade ju inga sådan där liksom rötter som att rätt, jag kan inte bo i Frölunda, det är helt. Men jag har ju trivts bra där jag har bott, och samma när jag bodde i Biskopsgården. Det var som, nu läser man mycket om skjutningar. Det fanns, jag bodde uppe i Svartmossen, det var, jag trivdes bra där med. Det var lugnt där då liksom.

Intervjuare [00:08:34]: Mycket natur.

Talare 1 [00:08:35]: Ja, faktiskt. Öh. Nä. Det var hyfsat nära till jobb, och rätt fort in till stan med vagnen och. Så jag, jag liksom, läste om problemen i Bergsjön och i Biskopsgården med läser man mycket, men det var inte så, inte som jag upplevde det när jag bodde där i varje fall. Och då bodde i Biskopsgården många av mina Göteborgskompisar, om man säger. Dom bodde på gårdarna runt om, så det kändes bra med liksom, [ja, nu fick jag? 00:09:02] en lägenhet i Biskopsgården, nära till alla polare och.

Intervjuare [00:09:05]: Alltså när man inte känner till det så kan det tyckas väldigt stort och anonymt, men jag vet jag har intervjuat folk i Hammarkullen, och dom pratar ju om det som en småstad nästan att där bor dom och där bor dom och här har jag. Så att.

Talare 1 [00:09:17]: Och sen kanske som inflyttad, alltså man läser ju så, i början kanske du inte har någon förutfattad, liksom när jag flyttade hit dom sa du ska bo i Bergsjön, jag hade ju ingen relation till det. Jag visste ju inte vart det låg eller nånting liksom. Och så kunde man kanske höra från en kompis att jag bor i Bergsjön. Bergsjön? Så liksom, som ahh...

Intervjuare [00:09:37]: Men hur kändes det då?

Talare 1 [00:09:38]: Ja.

Intervjuare [00:09:38]: Hur kändes det? [harkling]

Intervjuare [00:09:39]: Jag brydde mig väl inte för jag hade ju kompisar som bodde i Bergsjön, jag hade kompisar som bodde i Partille. Och dom sa aldrig nåt. Men det var några som var sådär litegrann, du vet, Bergsjön, det var ju inte liksom, jag fattade att det inte var den högsta status att bo i Bergsjön liksom. Men, ja. Jag skulle ju ändå flytta hem snart så.

Intervjuare [00:09:57]: Jomen det var ju din tanke under hela tiden, du skulle flytta hem. När fattade du att det inte skulle bli så?

Talare 1 [00:10:00]: Ja, nä, jag bara sköt det framför mig. Jag vet när jag började här på monteringen, då var det en kille, han jobbade i tre år, det var liksom, du vet, tre år, du vet, hur har han klarat detta mentalt? Hur står han ut liksom? Och så pratade man med en kontrollant, han hette Ove, kommer så väl ihåg honom, han hade väl jobbat i sex-sju år. Och det var ännu mer, men han var ändå kontrollant liksom stod, och jag tänkte, ja, då skulle han sluta, han skulle börja på SJ som konduktör sa han, då tänkte jag, det var sex år, det var starkt. Det var jävligt starkt.

[skratt]

Talare 1 [00:10:35]: Men jag har ju haft bra kompisar hela, arbetskompisar hela tiden liksom. Jag har väl haft tur med det.

Intervjuare [00:10:43]: Det är många som, jag har pratat med folk från Volvo också, och det är många som säger det just att, att kompisarna spelar så stor roll, arbetskamraterna.

Talare 1 [00:10:51]: Mycket. Jag pratade med en kompis som han har börjat på PV nu, men han sa det att hellre ett lite sämre jobb och bra kompisar än tvärtom.

Intervjuare [00:11:00]: Okay.

Talare 1 [00:11:02]: Han sa, för han betyder det väldigt mycket liksom. Alltså till en viss gräns, man tar väl inte vilket som helst, men kompisar betyder ju mycket. Och jag har haft sån tur att det är faktiskt folk som jag kanske träffade här 83-84-85 nån gång som jag fortfarande jobbar ihop med, som också har vart kvar hela den här. Och vi har väl haft, ja, tur kanske med. Haft samma, vart på samma avdelningar och jobbat med, vi jobbar ju med glas då.

Intervjuare [00:11:27]: Är det inte lite ovanligt att, för hade, hade man inte åtminstone ganska hög personalomsättning?

Talare 1 [00:11:32]: Ja, i början var det liksom väldigt hög personalom, det, det. Det var ju tråkigt på ett sätt, för många bra kompisar slutade som man tappade kontakten med. Samtidigt fick man ju påfyllning av kompisar också då.

[skratt]

Talare 1 [00:11:45]: Det var ju lite tudelat det där. Vissa som man liksom blev väldigt bra kompis, när nån slutade liksom, tänkte vad fan, nu får jag ta tag, det här går inte. Men så kom det nån ny. Det var ju, det var ju kul på ett sätt, för man träffade, framförallt som inflyttad då som man lärde ju känna, byggde upp ett socialt nät. Det gjorde man.

Intervjuare [00:12:06]: Men varför har du blivit kvar? Har du funderat på det?

Talare 1 [00:12:10]: Jag vet inte. Det har väl, dels har jag ju haft bra arbetskompisar. Och, som sagt en del som jag har jobbat ihop med sen tidigt på 84-85, och sen har man väl, om man ska vara lite självkritisk har jag varit lite trygghetsnarkoman. Man vet liksom, man kan sitt jobb. Och bra kompisar och, ja, du vet. Visst har man väl nån gång varit frestad, man har känt att det kanske man skulle söka. Och det har runnit ut i sanden bara.

Intervjuare [00:12:41]: Men det verkar som att du har trivts?

Talare 1 [00:12:43]: Ja, vi pratade faktiskt för några veckor sen, jag och nån kompis, det vore ju nästan förfärligt att vakna nån dag och tänka att jag har inte trivts ett helt yrkesliv. Men det har jag ju, jag har ju trivts och jag har ju märkt med liksom, det fanns ju en period när jag

sa att jag jobbade på Volvo, det var inte heller, det var ju som att bo i Bergsjön, jobba på Volvo det var inte liksom fräckt på nåt sätt.

[skratt]

Talare 1 [00:13:03]: Vad gör du på Volvo då? Ja, bygger bil liksom. Och det var inte heller. Och där spelar ingen roll vad personen själv gjorde, utan Volvo det var liksom. Men sen tycker jag att jag märkt dom senaste åren, eller ett par, nu har det blivit lite mer åh vad spännande liksom, vad gör du? Ja du vet, det har fått en, det är inget högstatusjobb med det har fått en annan. Och det som inte, det som var kul har vart på såna här återföreningsträff med min gamla niondeklass i Säfte för några år sen. Och sådär vad fan ska en berätta, vad gör du, Volvo, åh, är du kvar på Volvo liksom, stackare. Men det var nästan tvärt om. Och där var det verkligen så berätta, vad kul liksom, vad spännande. Ja, jag står lite vid robotar och grejer. Åh, vad spännande liksom, och sprang på två killar i Säfte nu i somras som har jobbat här, dom jobbade väl här på 80-talet. Och en av dom han var väldigt så liksom att fan, jag trivdes bra där. Jag skulle nog fan inte ha slutat ändå, och det fanns utvecklingsmöjligheter då. Så lite har nog synen ändrats med.

Intervjuare [00:14:10]: Tror du att det hänger ihop med Volvo har ju väldigt gott rykte och går ju väldigt bra och är liksom en bil i världskvalité?

Talare 1 [00:14:17]: Det, det kan det säkert hänga ihop med. Och bilarna har ju en helt annan status där också, om man säger. Det är inte det här, du vet, första åren jag jobbade bilarna 240 år ut och år in. Ändrades bara nån liten detalj. Men nu är det ju liksom nytt hela tiden. Så bilen i sig har väl fått en helt annan status. Och har väl kanske ändrat med jobbet också.

Intervjuare [00:14:39]: Ja. Känner du, känner du en stolthet över att arbeta på Volvo, tillverka dom här kvalitetsbilarna?

Talare 1 [00:14:46]: Ja, det hänger väl ihop lite med trivseln tror jag att man känner stolthet. Jag skäms ju definitivt inte för det i alla fall. Det gör jag inte. Och sen alltså det är ju tufft, det är det ju. Jag vet att jag läste nånstans att slutmontering i en bilfabrik, det är väl bland dom tuffare jobben liksom. Det är väldigt styrt och tidsatt jobb och du vet, man mäter ner på tjugosjundedels sekunder och allt det här. Den avdelningen jag är på nu det är mycket robotar där, så det, vi har väl kommit lite lindrigare undan när det gäller just det. Men det är ju väldigt tufft alltså. Så, det har stått på själva bygglinen, byggbanan, det hade man nog inte i min ålder klarat. Det tror jag inte.

Intervjuare [00:15:36]: Har det förändrats, för i Jensens bok där från 70-talet, där pratar man ju om att det är väldigt stressigt och hårt och.

[nån kommer in i rummet och säger något]

Talare 1 [00:15:46]: Alltså jag kan ju tycka att när jag började på 80-talet, då maskiner och sånt var ju sämre. Dom kanske vibrerar mer, men jag tycker nog, man pratar om den här Volvoandan.

Intervjuare [00:15:57]: Ja.

Talare 1 [00:15:58]: Den hinns inte med nu kan jag känna liksom, på grund av tidspressen. Då kunde man liksom, om du blir nerjobbad och inte hunnit med riktigt, då kunde jag gå över och hjälpa dig litegrann, och så, du vet. Det fanns, man hann prata kanske mer med varandra, såna grejer. Man har ju skruvat åt det, tightat till allting alltså.

Intervjuare [00:16:19]: Det är mer slimmat nu?

Talare 1 [00:16:120]: Väldigt slimmat. Personal, som vet, det finns ingen direkt, inget personalöverskott. Ska man vara 10 man så kanske man är 10 man. Och så ringer man in såna här flexpoolare och lärlingar. Så jag tror, dom försöker väl dom cheferna jag haft i alla fall att behöver jag vara ledig så då brukar det inte vara några problem heller, va, men. Men det kanske är så i samhället i stort med att allting blivit, tightats till.

Intervjuare [00:16:47]: Det känns ju som nån, nån slags, jag vet inte vad man ska kalla det, utveckling, alltså det är tightare, högre kvalité, bättre arbetsmiljö, alltså den.

Talare 1 [00:16:58]: Ja, alltså maskiner och sånt det har blivit bättre, om en säger, och dom jobbar ju nu framförallt just nu håller dom på mycket med ergonomi, men sen har ju tempot, det är ju också en del av ergonomin, tempot och det psykosociala, det har ju blivit, tycker jag, bra mycket tuffare. Det finns inte tid att slänga dom här orden kanske med varandra på samma sätt som, som förut. Så det är två sidor där, tycker jag.

Intervjuare [00:17:26]: Vad, vad gör du alltså rent konkret?

Talare 1 [00:17:30]: Jag är, dels är jag ju maskinoperatör då, den dagen jag är det, det är jag ju varannan, var tredje dag, då ska jag hålla koll på robotar som monterar rutor, dom fasta glasen.

Intervjuare [00:17:40]: Jaha?

Talare 1 [00:17:41]: Framruta, bakruta, dom sidorutor som sitter på kaross. Då ska jag bara liksom se till att det är, att den rullar på.

Intervjuare [00:17:49]: Men du tar aldrig en bilruta längre, utan den gör en robot?

Talare 1 [00:17:52]: Ja, i, dom kommer ju, vi bygger rutor på en förstation. När jag började då var en ruta en ruta, om man säger, och så satte man väl en backspegel på sin höjd. Men nu är det liksom, det sätter såna där kameror i rutorna, och du vet, det ska.

Intervjuare [00:18:07]: Jaha.

Talare 1 [00:18:08]: Vi ska ju montera, så det monterar vi ju. Och sen sätts rutorna i ett rack som står i den ordningen som bilarna kommer. Sen körs rutorna in till en robotstation, och där tar montören och laddar en palett, en låda som åker in, roboten hämtar glaset, limmar det, sätter det på en kaross, och så går bilen vidare. När jag började hade man ju montörer

som la på tejp och sen lade man på rutan så pressade man ihop det så härda det. Så man, man har inte så mycket kontakt med lim, så det är en viss, men roboten gör ju det tunga jobbet i alla fall. Så det är också en del att våran avdelning, den är ju rätt, vi har rätt bra arbetsmiljö får jag lov att säga. Hos oss. Sen vet jag ju på byggbanorna är det ju tuffare, du kanske ska sitta inne, och du vet.

Intervjuare [00:19:00]: Med arbetsställningen och sånt?

Talare 1 [00:19:01]: Arbetsställningar och tempot är högt och det finns nästan inte tid för misstag, och gör man ett fel ska man dra i ett snöre så kommer det nån och. Alltså det är väldigt högt tempo och.

Intervjuare [00:19:12]: Jag pratade med en tjej som monterar innertak.

Talare 1 [00:19:16]: Ja.

Intervjuare [00:19:16]: Hon sa att dom är tre stycken som på nåt vis hjälps åt då.

Talare 1 [00:19:19]: Ja.

Intervjuare [00:19:20]: Så att där, där handlar det ju om att kunna arbeta tillsammans också.

Talare 1 [00:19:22]: Jajamän. Och vi hade ju en, vi böt rutor förut på en avdelning, om det blivit lackskador eller sprickor i rutor och så ska dom bytas, och då, då jobbade vi två där, och då, då är det, då känner jag mer igen det här att man behöver nästan inte kommunicera. Om du hämtar hammaren så hämtar jag tången och liksom man, man visste liksom, man var som två armar på samma kropp.

[skratt]

Intervjuare [00:19:45]: Vad gör du sen, det här gjorde du varannan var tredje dag?

Talare 1 [00:19:49]: Ja. Och dom andra dagarna är jag med och bygger dom här rutorna. Öh. Och laddar roboten då, om man säger, som montör. Så den dagen jag är i maskin då har jag ett mer ett ansvar för att det ska rulla på och liksom, det är också det här som blir det stopp, då tickar ju stopprutorna och stoppar liksom puren, robotstation, och sedan stoppar det liksom.

Intervjuare [00:20:12]: Det hänger ihop sådär?

Talare 1 [00:20:13]: Ja. Så det, det är också en press då att hålla igång det här. Men det är rätt liksom lagom, en dag det och sen nästa dag kan man på ett annat sätt. Du behöver inte tänka så mycket på det. Men han som är maskinoperatör den dagen jag bygger bil, om man säger, vi hjälps ju ändå åt. Blir det några problem så hjälps vi åt, om man säger, så det.

Intervjuare [00:20:33]: Ni är ju väldigt beroende av varandra också då?

Talare 1 [00:20:36]: Ja, på ett sätt är man ju det. Och framförallt med närvaro liksom, fattas det en man, då är ju en station tom, den måste ju fyllas. Annars går det ju inte. Så det. Men det, det är precis liksom, du vet, man håller näsan över vattenytan. Så det är tufft och tight. Det är det. Och det, det är en väldig skillnad mot förr.

Intervjuare [00:20:57]: Ja.

Talare 1 [00:20:58]: När det fanns mer folk och man kunde ta loss dom, kanske gick och städade lite och. Men å andra sidan då kanske arbetsställningar och maskiner och sånt var sämre.

Intervjuare [00:21:08]: Hur, hur tycker du att det har förändrats, om vi pratar, alltså nu har vi ju pratat kring det, men om du skulle bara sådär sammanfattningsvis?

Talare 1 [00:21:17]: Det, alltså, jag har ju haft turen att vara på avdelningar där jag jobbat med folk i många år, så vi har ett gott kamratskap. Vi försöker ju hjälpas åt, men den här Volvoandan som man pratar om förr, den känns ju som att det finns inte plats för en sån på det sättet nu som det var då, kan jag tycka. Det gör det inte. Och sen, den ändrar väl perspektiv med ju äldre den blir.

Intervjuare [00:21:45]: Jo, självklart.

Talare 1 [00:21:49]: Men där jag är väldigt gött, vi fyra spelar innebandy och vi umgås.

Intervjuare [00:21:54]: För jag förstår det som att Volvo var väldigt mån om den här Volvoandan, Volvoiter och sådär?

Talare 1 [00:21:59]: Ja, det var, alltså man hör inte det så mycket nu, tycker jag faktiskt. Det kanske beror på att någon generation har försvunnit som var med om den. För dom unga killar och tjejer som kommer in nu, för dom är det ju inte samma som när jag började, det tror jag inte.

Intervjuare [00:22:16]: Hur, hur menar du?

Talare 1 [00:22:17]: Ja, jag vet inte. Först, då hade jag ju, ja, vad gick jag? Det var väl en veckas introduktion och sen var det väl nästa vecka var det varannan dag eller nåt, dels har dom betydligt längre introduktion, och sen kände jag liksom att, vad säger, det kanske låter dumt, men avslappnad, mer avslappnad stämning. Alltså tiden finns inte, den finns till för att bygga bil och du kan knappt, skulle vi, står du där på varsin sida om bilen, jag vet inte om man hinner prata med varandra. Man blir sakta nerjobbad, om man säger. Så det, det är väl tidens tempo.

Intervjuare [00:22:55]: Ja, men jag tänkte, det låter som samhällsutvecklingen lite också.

Talare 1 [00:23:00]: Ja. Och jag kan tänka mig att det är så i stort med allting liksom. Men jag ser när jag går till affären hemma, dom börjar ha såna där kassor du ska betjäna själv. Du ska liksom, dom ska rinna igen liksom. Nä, men det är en väldig tidsjakt.

Intervjuare [00:23:18]: Ja.

Talare 1 [00:23:19]: Här inne hela tiden.

Intervjuare [00:23:22]: Och i samhället.

Talare 1 [00:23:23]: Och i samhället med, så är det ju.

Intervjuare [00:23:26]: Du sa förut att du, att du bygger bilar. Jensen har skrivit om det här, att när nån, jag tror den ena heter Dom kallar oss bilbyggare, och då skrattar dom åt det och tyckte vadå bygger bil, jag skruvar dom här skruvarna. Man hade ingen känsla verkar det som för helheten, så att säga. Men du upplever att du bygger bilar?

Talare 1 [00:23:46]: Ja, jag, man säger bilbyggare. Och sen jag gör ju rutor liksom, jag vet ibland den börjar på, var ny här då kunde det vara kompisar liksom som kunde komma med dom mest konstiga frågor gällande bilar. Och jag sa jag har ingen aning. Ja, men du är ju på Volvo. Dom trodde man liksom hade helhets, att man var bilmekaniker, och det vill jag absolut inte säga, utan man blir ju rätt nördigt på rutor, det är min grej liksom, och lim, det har jag hållit på med länge, så det kan jag ju, men.

Intervjuare [00:24:15]: Alltså rutor är ju väldigt konkret.

Talare 1 [00:24:17]: Ja.

Intervjuare [00:24:17]: Det är inte en skruv du skruvar in. Var ska den hamna?

Talare 1 [00:24:18]: Nej. Det är rutor och det är lim och det är härtdiden på lim och.

Intervjuare [00:24:22]: Och det syns liksom.

Talare 1 [00:24:23]: Ja. Sitter limmet där det ska och sitter det fast i rutan, sitter det fast i karossen. Så, men en viss, en del kompisar utanför trodde ju mer att det var, ja, det var nu har topplockspackningen gått, kan du hjälpa mig byta den?

Intervjuare [00:24:36]: Ja, just. [skratt]

Talare 1 [00:24:36]: Och då höll jag på mycket med dörrar och dörrpaneler, och rutor med då, men jag visste inget om topplockspackning. Och jag, jag är inte, alltså när jag började här, jag var ju inte bilintresserad. Jag var ingen sådan här kille som låg hemma och skruvade i garage och. Jag ville ha ett utomhusjobb. Det var det mitt. Jag jobbade då på vägverket, tyckte det var helt fantastiskt. Och så vet jag, morsan sa det ibland, fan vad gött du är inne och jobbar, är det inte det gött? Jamen det finns kläder om man ska vara ute.

Intervjuare [00:25:04]: Ja, just det.

Talare 1 [00:25:05]: Jag trivs ute. Jag tänker aldrig ställa mig i en fabrik, sa liksom.

Intervjuare [00:25:08]: Men har du ångrat att du har blivit kvar här?

Talare 1 [00:25:11]: Nä, alltså jag vet ju inte, jag kan tänka det är svårt att ändra mig för jag vet ju inte vad alternativet hade varit. Jag träffade min sambo nu som varit tillsammans med sen 85–86 nån gång. Vi träffades, hon jobbade ju nåt halvår då redan på Volvo. Det kan man tänka att jag flyttat, ja, kanske träffat nån annan, men livet har ju gått sina. Så man vet ju inte liksom. Och jag kan känna mig ångrar liksom, nä, inget, inget såhär liksom att, ja inget såhär att jag tänker att den dagen -89 när jag blev erbjuden det, varför hoppade jag inte på?

Intervjuare [00:25:50]: Jaha, ja.

Talare 1 [00:25:51]: Snarare vart så jag vet jag blev erbjuden jobb som vägprovskörare här nere.

Intervjuare [00:25:55]: Som vad för nåt?

Talare 1 [00:25:56]: Väg, testa köra bilar. Vägprovkörning. Jag var lite lockad av.

Intervjuare [00:26:03]: Vägport?

Talare 1 [00:26:04]: Prov.

Intervjuare [00:26:04]: Prov. Vägprov.

Talare 1 [00:26:06]: Provkörning. Dom kör ju på nån bana här ute. Öh. Och då var jag lite såhär liksom vad känner jag, fan, jag orkar inte gå på den här banan längre liksom. Och då tänkte jag det, men så rann det ut i sanden, och sen bara nå halvår efter så drog dom in väldigt mycket där och gjorde om så då hade jag lite tur där, känner jag. Men å andra sidan liksom, man vet ju inte vart det hade tagit vägen heller. Men jag, jag har ju trivts med det så. Jag, jag kan tänka mig att gräset kanske inte är så jättemycket grönare på andra sidan heller.

[skratt]

Intervjuare [00:26:38]: Du bara tror det.

Talare 1 [00:26:38]: Ja, man kan tro, men.

Intervjuare [00:26:42]: Men du har trivts i Göteborg också då tydligen?

Talare 1 [00:26:44]: Jajamän. Och det var också en sådan där grej liksom man kände storstan i början, det är nog inte min grej liksom. Jag trivdes ju i Sjöfle när liksom kompisar. Men jag märkte ju med att många av mina vänner dom flyttade ju också. Och ibland kan man tänka, kanske man tänkte vad kul det var då i slutet på 70-talet och allt vi gjorde, men det blir ju inte samma sak. Och sen, det tar ungefär två timmar om du åker upp med bil eller tåg, så i början åkte jag ju upp väldigt mycket. Öh, på helgerna. Då var det kul när dom flesta bodde kvar, men nu åker jag kanske upp en gång om året. Och det är kul att träffa gamla vänner, vi

går ut kanske tar en öl eller går på nåt, men jag märker ju också att det är ju inte, det händer, dom här små samhällena, dom, där händer ju inte mycket.

Intervjuare [00:27:31]: Nej, men, nej.

Talare 1 [00:27:33]: Och jag, jag kan ju tänka, alltså jag tror dom, mina vänner som bor där dom stormtrivs ju.

Intervjuare [00:27:39]: Ja.

Talare 1 [00:27:39]: Men jag trivs, jag tycker Göteborg är rätt lagom.

Intervjuare [00:27:42]: För det var ju inte, det var ju inte tänkt att du skulle stanna här heller?

Talare 1 [00:27:45]: Nej, det var ju inte det. Jag hade inte jättekul, jag bodde hemma sen fortfarande, hemma hos min mamma.

Intervjuare [00:27:49]: Ja, jo. [skratt]

Talare 1 [00:27:50]: Öh, och jag, som sagt var åkte upp mycket i början, men sen blev det kanske en gång i månaden, en gång varannan. Sen blev det på semestern, och julen.

Intervjuare [00:27:58]: Och det är ju inte samma där som det var då på 70-talet.

Talare 1 [00:28:00]: Nej. Det är ju inte det när jag kommer upp så minns ju allt det roliga jag gjorde då, och det är ju inte det liksom. Det skulle vara rätt patetiskt om en annan skulle stå vid korvkiosken nu liksom. [skratt]

Intervjuare [00:28:08]: Ja, ja. Jag är ju från...

Talare 1 [00:28:09]: Men det är ju kul att komma upp och träffa vännerna absolut, dom som bor kvar. Ibland är det såna där, dom har nån sådan där torgfest på sommaren. Då är det kul att åka upp, för då är det många hemvändare om en säger. Ja, där är ju han liksom, vad gör du liksom?

Intervjuare [00:28:23]: Ja, jag är ju från Skövde och jag känner ju igen detta, precis samma. Tiden står ju inte still där heller. Det där man lämnar, det finns ju inte kvar.

Talare 1 [00:28:30]: Nä. Och det är det man kan förvilla sig på, lura sig på ibland. I början i alla fall när man flyttar. Men du vet, man kommer upp nån gång då kanske och han har blivit pappa och hon har blivit mamma och. Så är det ju.

Intervjuare [00:28:46]: Men du har bott ganska många olika ställen här i Göteborg. Hur känns det då?

Talare 1 [00:28:53]: Nä, men det har blivit nån sådan där boendekarriär, vad ska jag kalla det.

Började i Bergsjön då, och sen har man nästan sicksack, sicksackat sig, sicksackat sig in. Så Majorna, där trivdes jag ju jättebra.

Intervjuare [00:29:08]: Bodde du där länge?

Talare 1 [00:29:10]: Ja, bortåt en 15 år i alla fall. Då bodde jag först i Hängmattan.

Intervjuare [00:29:16]: Jaha.

Talare 1 [00:29:17]: När det var helt nybyggt den där Kaptensgatan där runtom där. Flyttade dit från, det var från Biskopsgården. Så där flyttade vi in när det var helt nybyggt då. Sen bytte vi till Vita björn där, nästan vid Bengans om du tänker, skivaffärn, dom där vita.

Intervjuare [00:29:35]: Ja.

Talare 1 [00:29:36]: Och där bodde vi också länge. Och sen att vi flyttade, att vi flyttade från Majorna var ju, alltså vi stod i bostadskö hela tiden under.

Intervjuare [00:29:42]: Jaha.

Talare 1 [00:29:43]: Och det var ju bara att det rullade på.

Intervjuare [00:29:45]: Ja, ja, ja.

Talare 1 [00:29:45]: Vi hade ju ingen tanke att flytta från Majorna för vi trivdes ju, ungarna trivdes ju. Majorna, det blir ju lite såhär, lite nästan som ett litet samhälle i samhället.

Intervjuare [00:29:54]: Det är lite småstad också.

Talare 1 [00:29:55]: Ja, lite sådär Majornastämningen var jättebra där. Men alltså blev det bara att dom skulle renovera. Och då måste man flytta ut och sen flytta in. Det kändes ju jättejobbigt, du vet, just med allting. Och sen tre månader i nån lånelägenhet och sen tillbaka. Så då mest på skoj så sökte vi. Och då hade vi så många år, jag vet inte hur många år vi hade, men vi hade en hiskelig massa år i bostadskö, så vi började få, vi satte ju upp då Majorna, Centrum att vi var intresserade. Och då började vi få på Kungsgatan erbjudande.

Intervjuare [00:30:27]: Jaha.

Talare 1 [00:30:28]: Och första lägenheten fick vi då, då var vi två eller tre på den. Och då fick vi den inte. Det var också en jättefin. Och sen gick det väl nån, tänkte, det är typiskt liksom, fasen. Och sen gick det bara en månad så kom det en ny i porten jämte. Och då var vi etta på den.

Intervjuare [00:30:43]: Jaha.

Talare 1 [00:30:44]: Och vi fick den helrenoverad och då hade ungarna flyttat ut, så då känslan att gå från en två till en trea det kändes rätt nice.

Intervjuare [00:30:51]: Ja.

Talare 1 [00:30:53]: Så.

Intervjuare [00:30:53]: Så barnen var uppvuxna i Majorna, gått i skolan där?

Talare 1 [00:30:55]: Ja, dom var ju hela, och dottern bor i Majorna nu.

Intervjuare [00:31:00]: Jaha.

Talare 1 [00:31:01]: Så, och grabben han bor i Frölunda. Men han, han snackar ibland liksom att Majorna, det är ju.

Intervjuare [00:31:09]: Det är hemma.

Talare 1 [00:31:09]: Det är hemma, ja.

[skratt]

Talare 1 [00:31:13]: Så.

Intervjuare [00:31:12]: Så du har skapat en ny liksom din, ditt avtryck det är Göteborg här nu, barnen pratar om Majorna som hemma.

Talare 1 [00:31:19]: Ja. Och dom är mer liksom, ja, mer göteborgare är väl fel, men dom, dom, för dom finns det som man pratar om, min sambo som sa att Olskroken, Gamlestan, det var helt fel. Medans jag aldrig har känt så liksom. Jag kan bo vart som helst i princip. När jag flyttade hit, jag hade inga såna liksom knyt, ja, rötter eller kompisar eller.

Intervjuare [00:31:42]: Känner du dig som göteborgare?

Talare 1 [00:31:45]: Det gör jag nog. Men jag pratar ändå om, jag pratar om Värmland jag säger jag ska åka hem till helgen. Så Värmland är väl hem för mig, om jag får nåt konstigt, kan tänka mig att jag säger när jag är i Värmland nä, imorgon åker jag hem, då ska jag till Göteborg.

Intervjuare [00:32:00]: Ja, just det.

Talare 1 [00:32:00]: Det blir ju dubbelt om man säger. Och jag har ju fortfarande kontakt med många kompisar som jag lärde känna i början på 70-talet. Vi har ju liksom hållit kontakten. Dom är ner och hälsar på.

Intervjuare [00:32:10]: Det var ju många som flyttade in, även norrlänningar och så, så en avfolkning från landsbygden.

Talare 1 [00:32:15]: Ja, jag delade lägenhet med en norrlänning, en kille från Piteå ett tag i

Biskopsgården. Och det kändes ju också när jag började på Volvo just det här att det var vissa som [?? 00:32:26] Första dagen vi satt på introduktion då var det en kille från, jag satt jämte på introduktionen, från Partille. Jag tänkte jag måste ju säga nånting. Och då var det, ja, det var nån medlem i Rolling Stones som fyllde år den dagen, och jag tänkte, vet du vad det är för dag idag, sa jag, var lite sådär lite. Ja, det är Mick Jaggers födelsedag sa han. Då connectade ju vi direkt. Jag är väldigt musikintresserad, och det var han också. Så då hade vi nåt att prata om. Men det som gjorde det lätt att skaffa kompisar det var när jag började här, det var Ulf då en kille från Piteå.

Intervjuare [00:32:58]: Ja.

Talare 1 [00:32:59]: Eller Luleå var han ifrån. Sen var det Hasse från Piteå. Och sen var det nån från Värmland, och nån från Halmstad. Malmö du vet. Och sen var det nån, nån nerifrån kanske i Australien, du vet, man, alla, alla var ju. Inte alla, men många var ju nyinflyttade kanske, eller ja, och då hade kanske inte dom så mycket folk vid sidan om efter jobbet. Så det blev ju att man lärde känna dom. Det var en kille från Arvika vet jag. Sen det var ju mycket, det var ett bra sätt att lära känna folk, för dom hade ju heller inga liksom, det är nästan svårare att lära känna göteborgarna.

Intervjuare [00:33:37]: Alltså jag...

Talare 1 [00:33:37]: För dom gick ju hem och hade sitt sociala liksom. Inte på nåt sätt att dom var otrevliga och så, men.

Intervjuare [00:33:43]: Nej, nej.

Talare 1 [00:33:43]: Men det var ju annorlunda. Medan Ulf från Luleå, han satt ju lika ensam som jag, då kan ju vi hitta på nånting, du vet.

Intervjuare [00:33:50]: Nej, men jag känner igen detta, som sagt, jag var ju från Skövde, och i början var vi ju ett stort Skaraborgsgäng. Vi hade inte känt varandra innan, men det var folk från olika småstäder i Skaraborg. Och det var nästan inga infödda göteborgare som man kände, utan.

Talare 1 [00:34:03]: Nä.

Intervjuare [00:34:03]: Så.

Talare 1 [00:34:04]: Ja. Men så upplevde jag med, och som jag sa, det var en 20–25 som Säfte bara. Sen jobbade vi på olika skift, så en del såg man ju bara, mötte i portarna dessvärre, men. Och en del kanske. Alltså många kom hit och jobbade kanske ett halvår, tre månader, ett år. Och försvann, va. Men det fanns ju några stycken som hängde i och som nu, några jag jobbar med här nu som jag jobbat ihop med sen -85 kanske.

Intervjuare [00:34:31]: Nej men Göteborg har ju alltid varit en, en inflyttningssort. Alltså folk flyttar hit och det har vart, liksom, och sen flyttar härifrån också, men väldigt rörelse hela tiden.

Talare 1 [00:34:39]: Ja. Och det var en del som kände då när jag kände liksom, jag skulle flytta hit och liksom jag kände utan Linköping då som var ett sånt, bara för att få henne på arbetsförmedlingen, lite lögn, det var ju Stockholm eller Göteborg det stod. Och det var ju den där, dom flesta tog nog Göteborg där jag, i min bekantskapskrets. Men det var ju några som drog till Stockholm med.

Intervjuare [00:35:01]: Ja.

Talare 1 [00:35:01]: Och jag var upp och hälsade på, men tyckte liksom Stockholm det, då blev det mer storstad. Göteborg, det var lite lugnare. Det passar mig mer. Faktiskt.

Intervjuare [00:35:12]: Det kanske man tar sig ändå lite mer tid att mötas och prata och tjöta och.

Talare 1 [00:35:18]: Ja. Faktiskt. Och, ja, alltså ett tag, jag tog ju med, jag tog med mig kompisar som, som kan vi inte åka upp till Säffle, tänkte vad fan ska vi åka från Göteborg till Säffle. Vad fan ska nån göra där liksom? Det blir katastrof, hur ska jag kunna underhålla dom? Men vi åkte upp ett gäng och så hade en kompis där, vi satt ihop ett Värmlandslag i innebandy och så fick göteborgarna ha sitt lag. Så vi åkte upp, spelade innebandy på förmiddagen, åkte till Karlstad på eftermiddagen kollade Färjestad-Frölunda. Vi försökte alltid få till dom, med i supporterbussen då liksom. Och dom var lite sådär, då var det göteborgare, vad fan ska dom, kommer Frölundaiter på supportbussen. Men det var inga problem liksom. Det var, det tyckte dom bara var sköj. Och sen åkte vi tillbaka och gick på hotell eller disko och på söndag när vi åkte hem, när åker vi upp nästa gång, liksom. Så dom, mina kompisar där uppe har ju faktiskt vart väldigt sådär in, alltså det är inga problem. Hej, här är Micke från Göteborg. Bra, kom och sätt dig. För det kunde jag känna ibland när jag kom hit ner i början, när jag skulle gå ut, så tyckte jag det att, jag var ju van hemma liksom du kunde ta på dig fiberpälsen och gå ut. Det var inte så noga med det liksom, och här liksom har du jeans, det går inte liksom. Och har du gymnastikskor, du vet.

Intervjuare [00:36:37]: Det är olika ställen naturligtvis.

Talare 1 [00:36:38]: Ja, det blir lite så. Tyckte vad fasen, liksom. Men det vänjer man sig vid snabbt. Men det är väl skillnad landsbygd-storstad, det är väl så.

Intervjuare [00:36:47]: Jag tror en skillnad är också att här finns det såna ställen också och såna ställen. Så det finns väldigt mycket olika.

Talare 1 [00:36:51]: Ja. Ja. Man lär sig ju.

Intervjuare [00:36:54]: Vart man ska gå och.

Talare 1 [00:36:55]: Vart man skulle gå. På den tiden på 80-talet var det mycket svartklubbar också.

Intervjuare [00:36:58]: Ja, just det. Man, man pratar ju också om att, alltså Göteborg har ju

många olika ansikten. Man pratar om att det är väldigt segregerat.

Talare 1 [00:37:07]: Ja.

Intervjuare [00:37:08]: Har du känt av, tänkt på det?

Talare 1 [00:37:10]: Nej, jag har inte, alltså jag förstår att det är det, och jag läser ju tidningar och man följer med debatten och. Jag, jag känner ju aldrig av det, alltså när jag kom, när jag började en liten boendekarriär(?) i Bergsjön, då, då. Ja, jag vet, det kanske var tänkt att när Bergsjön då struntar jag i att börja på Volvo. Men jag liksom var ju rätt, inte naiv kanske, men jag visste ju inte. Bergsjön, det var för mig, Bergsjön, Majorna. Det var allt sådär, liksom, du vet.

[skratt]

Talare 1 [00:37:39]: Jag hade inga värderingar i det. Och sen så måste ju inte bo här så länge. Det var liksom ge mig tak över huvudet så jag tar mig hem bara. Men sen är det ju så man sicksackar sig in. Och att jag lämnade Bergsjön det var ju kompisen som tyckte det var för långt in till stan. För det var ju ändhållplatsen vi bodde vid. Och han tyckte det var så jädra tråkigt när vi skulle in till stan. Vi måste ju komma närmare stan, liksom så. Men jag, jag märkte ju nu när ungarna flyttade liksom, det är ju ingen lätt bostads... Man får ju nästan liksom, man får nästan ställa barnen i bostadskö när dom föds. Det är ju en sådan här Dicksonska eller vad det nu kan vara. Så jag förstår ju liksom den problematiken, absolut. Samtidigt som jag har kompisar som jag jobbar ihop med som fortfarande bor i Länsmansgården dom bodde när jag började. Stormtrivs där och dom. Det är klart när man läst om dom här skjutningarna och så. Men å andra sidan, jag kan ju gå ut i, jag läste nånstans att den mesta kriminaliteten det är ju i centrum.

Intervjuare [00:38:41]: Ja, jag har också hört det.

Talare 1 [00:38:43]: Ja, och då borde ju jag ju egentligen som bor mitt på Kungsgatan tycka det var jädra besvärligt. Men.

Intervjuare [00:38:51]: För det tydligen hör vi också i Majorna finns mycket, men det är inget du märkte av?

Talare 1 [00:38:55]: Ja. Alltså man märkte ju är jag var på ungarnas skolavslutning på Karl-Johansskolan.

Intervjuare [00:39:01]: Ja?

Talare 1 [00:39:03]: Min Kicki, min sambo, Kicki då, hon jobbar inom det sociala med ungdomar på glid och sånt där, så stod vi där liksom och skulle sjunga det här Den blomstertid, och så säger Kicki ser du dom två gubbarna där borta, stod två män lite till höger där. Ja, det är civilpolisen. och jag var ju sådär, va, vad fan gör dom här? Ja, dom har span på dom här gängen, och för mig liksom en skolavslutning. Jag blev bara sådär liksom, du skämtar med mig. Civilpolis, är dom här på skolan, dom är här och span liksom. Och det blev

sådär en ögon. Och det vet jag liksom Majorna, det har en viss lyster kanske, men jag vet ju det var mycket problem i skolor och lärare som kom och gick och bråk och. Så det har ju sina problem med. Nu pratade jag med en kompis som bor i Länsmansgården, och han pratade ju om det här liksom med, när han är på föräldramöten, han sa det tar så lång tid för det måste tolkas.

Intervjuare [00:40:02]: Ja, just det.

Talare 1 [00:40:03]: Tolkar som ska säga allting liksom, du vet, en mening så ska det tolkas på en massa olika språk. Så det är också ett problem, så. Det är synd. Det kanske, jag vet inte, när jag flyttade från Bergsjön då gick jag ner till bostadsförmedlingen och ville ha en ny lägenhet. Jag fick den på dagen där på Hisingen liksom. Vart vill du, ja, du vet.

Intervjuare [00:40:26]: Jag tror att det inte är så längre för då fanns det ju tomma lägenheter, men jag tror det att det är, det är en bostadsbrist igen nu.

Talare 1 [00:40:31]: Ja.

Intervjuare [00:40:32]: Även längst ut i förorterna.

Talare 1 [00:40:33]: Jag har för mig att dom rev lägenheter där i Kortedalen.

Intervjuare [00:40:37]: Ja, Hammarkullen också.

Talare 1 [00:40:38]: Ja, dom plockade ner dom där höghusen, och det låter ju helt otroligt nu.

Intervjuare [00:40:42]: Det stod ju tomt.

Talare 1 [00:40:43]: Ja.

Intervjuare [00:40:43]: Så dom...

Talare 1 [00:40:45]: Jag vet ett par tjejkompisar som flyttade ner från Säffle, dom fick ju, dom flyttade till Hammarkullen, jag tror dom fick 10 000 för att flytta dit. I värdecheckar på Ikea eller vad det nu var. Men dom trivdes bra där med. Ibland när jag pratar med folk som har bott på såna säger problemområden, innanför citationstecken, så har dom trivts bra. Ibland undrar jag om ryktet, alltså om media försöker att förstärka, jag vet inte men. Alltså vill inte förringa att det finns problem, absolut, det gör det ju, men som han kompisen, han trivs jättebra där. Och jag fan, ska du inte flytta liksom? Försök till Majorna. Nä, han trivs i Länsmans.

Intervjuare [00:41:25]: Jag har hört samma från till exempel Hammarkullen också. Folk trivs jättebra. Det är också en verklighet, va. Sen är det deras, tidningarna säljer dom, dom lever ju på att sälja sensation och sånt, och det är ju inte så kul idag hände ingenting, det säljer ju inte. Utan det är ju det här negativa dom plockar fram så att den bilden den är också sann, men det finns så många andra bilder.

Talare 1 [00:41:44]: Ja, absolut. Och dom, det är väl inte lika kul att skriva om.

Intervjuare [00:41:47]: Nej.

Talare 1 [00:41:47]: Nån som stormtrivs och dom...

Intervjuare [00:41:49]: Nej, precis. [skratt]

Talare 1 [00:41:50]: Jag har kompisar som bor uppe vid Angered, och dom säger att det känns jättebra nära naturen och lite off från stan och det man behöver finns i Angered centrum, och [?? 00:42:03] fan bor i Angered. Det kanske var så som man sa förr, fan, Bergsjön sa folk till mig.

Intervjuare [00:42:08]: Ja, precis.

Talare 1 [00:42:09]: Bor du i Angered?

Intervjuare [00:42:11]: Jo, nej, det har jag hört det.

Talare 1 [00:42:12]: Nu ska jag inte säga så mer.

[skratt]

Intervjuare [00:42:15]: Men du, alltså det låter som att du är ganska nöjd med ditt liv.

Talare 1 [00:42:21]: Ja, det får jag nog säga att jag är. Alltså allting har sina ups and downs, som man säger. Men jag går inte såhär, försöker i alla fall inte bli nån sån här bitter.

Intervjuare [00:42:32]: Nej, nej.

Talare 1 [00:42:34]: Det kan väl, det kan man väl [?? 00:42:35] liksom, men. Alltså det kan man säga jobbet är rätt gött, jag går hem, jag stämplar ut. Jag ligger inte hemma och funderar på personalläget imorgon eller såna grejer. Jag vet jag har rätt många olika produktionsledare, förmän om man säger, som är här långa dagar och sitter hemma och grubblar hur ska det gå imorgon när Pelle inte kommer, eller, du vet.

Intervjuare [00:43:01]: Vad gör du då, du släpper jobbet och så?

Talare 1 [00:43:04]: Alltså helt gör man inte liksom. Det händer att vi ringer kompisar sinsemellan och vad fan hände idag, liksom, och vad fan gjorde han och den chefen kom dit och betedde sig så. Men det är inget direkt som tär mig så. Det kan jag inte. Jag tar inte med jobbet hem på det där sättet, det gör jag inte.

Intervjuare [00:43:23]: Om du fick ordna ditt liv precis som du ville, hur skulle du?

Talare 1 [00:43:29]: För det första.

Intervjuare [00:43:30]: Ja.

Talare 1 [00:43:31]: Alltså, jag har hört kompisar, jag har vart här så länge så jag har vart med om folk som blivit pensionerade från jobbet här. Många har ju sagt att den dagen jag fyller 60 eller 62 eller vad det nu är, eller det flyttas ju framåt, jag kommer gå på dagen. Men det är inte så lätt, har jag märkt, när folk väl ska gå. Det är väl klart nån har gått och vart jätteglad, nån har ju verkligen velat vart kvar. Så på nåt sätt kanske man ska ha nånting att pyssla med då. Men det vet jag inte vad det skulle vara. Men fick jag ordna det nu exakt, då skulle jag definitivt velat ha kortare arbetstid.

Intervjuare [00:44:04]: Kortare arbetstid, ja, okay.

Talare 1 [00:44:05]: Sextimmars arbetsdag hade ju vart, alltså, jag vet inte om man är ung kanske pengar betyder mer än när man växer upp och blir äldre. Man har det man behöver på ett annat sätt kanske, men. Och det är samma när jag har pratat med många av mina arbetskompisar med, så säger dom att arbetstider betyder mer nu än pengar, om man säger. Alltså man kan inte ta bort pengar, men.

Intervjuare [00:44:28]: Nej, men jag förstår.

Talare 1 [00:44:29]: Man rangordnar löneökning, arbetstidsförkortning, så tror jag dom sextimmars arbetsdag var det många som pratar på.

Intervjuare [00:44:36]: Intressant.

Talare 1 [00:44:36]: Och en del brukar raljera och säga det att jag vill ha åtta timmars arbetsdag. Det har vi ju inte heller.

Intervjuare [00:44:41]: Jaha.

Talare 1 [00:44:42]: Vi har ju mer än åtta timmar.

Intervjuare [00:44:44]: Just det.

Talare 1 [00:44:45]: Vi har ju ett nytt arbetstidsavtal som går in nu där vi jobbar mer än åtta timmar om dagen. Men då har dom gjort så att en vecka på våren och en vecka på hösten får man ledigt.

Intervjuare [00:44:57]: Extra semester då?

Talare 1 [00:44:58]: Ja, i princip. Men det är inte din semester, den tas sen. Nästa vecka är du ledig med betalt då liksom för att få ner din totala arbetstid. Men det kan ju vara liksom att jag kan känna att om jag har långa dagar nu och är ledig en vecka, första veckan i mars, den ledigheten kanske inte hjälper mig så mycket i första veckan i juni.

Intervjuare [00:45:19]: Nej, nej.

Talare 1 [00:45:21]: Så jag vet inte, men sex timmars arbetsdag är definitivt för fritiden.

Intervjuare [00:45:27]: Tror du att det är en ålders, eller alltså, är det en åldersskillnad att när man blir äldre och har liksom vart med om att de här materiella så uppskattar, eller uppskattar man tid istället, eller tror du att det också är en, nån slags mättnad, alltså det är flera som pratar om det här att gå ner i tid, och att ha tid med andra saker och att göra saker och inte bara liksom konsumera och?

Talare 1 [00:45:55]: Det kan ju vara rent egoistiskt så att ett visst antal år så bygger man på sig, man skaffar sig ett boende där man trivs, kanske hus och i mitt fall har jag bott geografiskt där jag trivs väldigt bra. Man har mycket av liksom det materiella, möbler och tv och allt vad det nu är. Och då kanske, då är den biten klar, då börjar man se, ja, vad är det nu. Ja, nu vill jag börja få njuta mer av vart jag bor och mina materiella. Medan när du är 20 då kanske du bor i en etta och du vill liksom, jag vill bo i en trea och köpa en insats. Och då är det klart insats betalar du inte med sex timmars arbetsdag. Så det kanske är en, att man kommer till en viss punkt i livet så vill man liksom få luta sig tillbaka lite mer.

Intervjuare [00:46:41]: Så kan det vara, ja.

Talare 1 [00:46:42]: Och vi har ju vart nu på, vi är ju så pass gamla på min avdelning så vi har vart litegrann på såna här litegrann utbildningar och sådär information om pension. Och då, då är det väldigt många som jag vet dom pratar på ska man ta ledigt kanske varje onsdag eller ska man gå ner till sex timmars arbetsdag, du vet. Så den diskussionen på min avdelning i och med att vi är ett par stycken som är mellan 55 och 60. Det kommer ju, det kryper ju närmare, liksom pension är ju ingenting man går och tänker på annars. Det är ju inget.

Intervjuare [00:47:13]: Nämen nu håller den på bli konkret.

[skratt]

Talare 1 [00:47:16]: Så jag börjar själv på funderar liksom hur jag ska göra, om man ska ta jobba sextimmarsdagar eller ta en dag ledigt och. Men jag märker att fritiden blir viktigare. Ledigheten.

Intervjuare [00:47:30]: Vad gör du då?

Talare 1 [00:47:33]: Ja, nu har jag inte så mycket fritid, höll jag på att säga.

Intervjuare [00:47:37]: [harkling]

Talare 1 [00:47:37]: Men det är två grejer jag lägger ner mycket tid på. Det är musik och så fotboll då. Det är GAIS.

Intervjuare [00:47:43]: Jaha. Okay.

Talare 1 [00:47:44]: Nu spelar ju inte dom varje dag tyvärr.

[skratt]

Talare 1 [00:47:47]: Men jag försöker ju hemmamatcherna i alla fall. Det missar jag inte helst. Då mår jag inte bra. Och så musik, jag går väldigt mycket på konserter. Men nu bor jag ju två minuters promenad från Pustervik där på Järntorget. Så för mig är det ju lätt att släntra ner en måndag, om vi säger, bara gå liksom. Jag behöver inte sätta mig på spårvagnen, så. Och så tillhör jag väl den lilla delen av befolkningen som fortfarande köper skivor och sånt, så jag har väldigt mycket skivor. Min sambo säger vad ska du göra med alla skivor? Sen när jag blir pensionär, då ska jag bara sitta här och lyssna.

[skratt]

Talare 1 [00:48:22]: Får köpa en hund så jag kommer ut. Så. Men annars, alltså jag har ju vart engagerad i Grunden Bois. Jag vet inte om du känner till. Det är en idrottsförening för folk med intellektuell funktionsnedsättning, som man säger. Tyvärr slutade jag igår. Jag har hållit på nästan, ja, en 10 år kanske.

Intervjuare [00:48:44]: Varför då?

Talare 1 [00:48:45]: Nä, det blir, det är tight med tid alltså. Jag, dom har, vi har bara träningar på onsdagar och onsdag är en sådan där dag när det är en del möten som kan dra över tiden och som trafiksituationen är så träningen börjar fem och kommer jag härifrån fyra så då hinner jag inte.

Intervjuare [00:49:01]: Oj.

Talare 1 [00:49:02]: Jag vill inte strunta i mötena, jag är skyddsombud.

Intervjuare [00:49:05]: Just det.

Talare 1 [00:49:06]: Och jag vill inte vara engagerad i Grunden och kanske gå varannan träning, så jag sa faktiskt upp mig igår. Det var tråkigt, för det har gett mig mer tillbaka än jag, än vad jag kunnat sätta in. För man träffar en helt annat, eller det blir en helt annan värld liksom med människor som har funktionsnedsättningar liksom, man får en annan bild på allting. Allt är inte liksom, det finns föräldrar som lägger ner ett enormt jobb. Dom skjutsar barn och ser vilka problem många har liksom för att få vardagen att fungera. Så kan man känna här går jag och gnäller lite ont i en armbåge liksom. Alltså man ska inte, klart man, förstår du hur jag menar. Öh, så det har gett, det har vart riktigt roligt att.

Intervjuare [00:49:56]: Men det var igår tror jag en artikel i GP om volontärer just hur många människor som går i pension som jobbar som volontärer. Kan du tänkte dig att gå tillbaka till Grunden Bois

Talare 1 [00:50:05]: Ja, det är inte alls omöjligt att göra, det finns ju mycket såna grejer, jag hörde på radion igår, det var nån, vad fasen var det, det var nån som hjälpte äldre med saker

som inte hemtjänsten eller firmor kunde göra, som byta gardiner kanske. Så det. Och det var samma med Grunden nästan som med Volvo, att jag var väldigt skeptisk, det var en kompis som fasen, nä, det är inget för mig liksom, du vet, men jag kan ju inte träna fotboll, gillar ju fotboll. Men så sa han du kanske kan klappa nån på axeln och säga bra gjort. Ja, det kan jag liksom, det kan jag inte förneka. Ja, det räcker, sa han. Det är ungefär, man lär ju inte dom här människor off-side-fällor och utan man är där och man ska spela boll och ha lite kul och. Nä, det har vart riktigt roligt, har det vart.

Intervjuare [00:50:55]: Att man bryr sig.

Talare 1 [00:50:57]: Ja. Och jag tänkte föräldrar var, det kom en mamma en gång på en träning, så frågade hon mig vilken av killarna är din son? Ja, det är ingen, sa jag. Och då blev hon, hon blev så förundrad att nån var där, för ofta blir det väl föräldrar. Ja. Så det kändes fint liksom att jag kunde bidra och med nånting. Men som sagt det har vart, det känns lite tomt nästan. Det vart riktigt roligt. Men jag kommer hålla kontakten liksom, och han sa det, vill du tillbaka så finns det alltid en plats. Men. Det fick jag upp ögonen för en värld som man inte visste fanns faktiskt. Med dom utmaningarna som är med det liksom.

Intervjuare [00:51:41]: Vilken fin avslutning, höll jag på säga. Jag ska bara ställa en sista fråga, är det nånting som du ännu vill säga, du har liksom hela museets lyssnar här, eller ser dig. Är det nånting som du vill säga?

Talare 1 [00:51:51]: Det är bara jobbigt att säga.

[skratt]

Talare 1 [00:51:52]: Museets lyssnare. Jag har glömt att man ska lyssna på det här. Nä, jag vet inte. Jag pratade med min sambo igår om det här och då kändes det liksom vad ska jag säga liksom, jag har ju fasen stått på Volvo hela mitt liv, men jag har trivts både med jobbet och Göteborg och som det fanns en tid som det nästan var lite skämmigt att jobba på Volvo, men det, jag har blivit äldre med. Jag, jag trivs. Sen har det vart jobbigt ibland, absolut, men jag känner väl, du frågade väl om nånting jag ångrar, men jag känner ibland att, att ibland har jag haft tur liksom. När jag blivit tillfrågad att bli maskinoperatör då där nere, jag hade ingen direkt lust men jag kan ge det en chans och det jobbet jag hade då, då försvann det liksom, så jag fan vilken tur att jag hoppade på, du vet, jag har haft lite flyt så med. Men sen det, livet kunde ju ha tagit en helt annan vändning med kanske. Men det vet man ju inte, så det är svårt att ångra nåt man inte vet. Men man säger ju att, man hör ofta att, man ångrar inte, det är det man inte har gjort man ångrar, inte det man har gjort, så jag vet inte. Men det är inget jag känner nu i alla fall som går och grämer att det skulle jag ha gjort.

Intervjuare [00:53:00]: Skönt.

Talare 1 [00:53:03]: Ja, ja.

Intervjuare [00:53:04]: Men då så. Tack, tack så mycket.

Talare 1 [00:53:08]: Är det nåt du kan använda.

[bandningen slutar]